

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 557

гр. София, 29.02.2024 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Таня Ж. П.а Вълчева
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20231000501284 по описа за 2023 година

Производството е образувано по частна жалба на ЕТ „М. А.-Юлстрийд- Ю. К.“ срещу определение № 3605/ 21.03.2023г. на СГС, ГО, 14 състав, постановено по гр.д. № 5049/22г., с което е оставена без уважение молбата му по чл.248 от ГПК.

Жалбоподателят твърди, че обжалваният съдебен акт е незаконосъобразно и противоречи на чл.81 ГПК и чл.78 ГПК. Поддържа, че с влизане в сила на решението на САС по в.гр.д. № 3935/20г., с което е обезсилено решението на СГС по гр.д. № 15457/16г. и делото е прекратено по отношение на „Юлстрийд“ ООД е следвало да се присъдят разноски за двете инстанции на ответника, които да са в тежест на дружеството. След като не са били присъдени за В. С. е съществувала правната възможност да поиска допълване на решението в частта за разноските по реда на чл.248 от ГПК пред САС. Обстоятелството, че въззивният съд е върнал делото за ново разглеждане от СГС и посочването, че разноските ще се присъдят при новото разглеждане, не отменя разпоредбите на чл.81 ГПК и чл.78 ГПК. Те са нарушени от първоинстанционния съд с обжалваното определение. Жалбоподателят поддържа, че при прекратяване на делото разноски се присъждат с прекратителното определение. Затова с прекратяването на делото по иска с правно основание чл.59, ал.1 от ЗЗД ответникът е следвало да поиска присъждане на разноски по отношение на него. Затова правото му

да иска такива е погасено. Той не е поискал изменение на прекратителния съдебен акт в частта на разноските.

Затова моли въззивния съд да отмени атакуваното определение като намали разноските на ответника само до адвокатския хонорар. Претендира разноски.

Ответникът В. С. в депозиран писмен отговор оспорва частната жалба и я счита за неоснователна.

Третото лице помагач не взема становище по частната жалба.

Съдът, след като обсъди доводите на страните, намира, че частната жалба е допустима като подадена в законоустановения преклузивен срок по чл.275, ал.1 от ГПК, от легитимирана страна чрез валидно упълномощен процесуален представител и срещу съдебен акт, подлежащ на инстанционен контрол.

С обжалваното определение първоинстанционният съд е оставил без уважение молбата на едноличния търговец по реда на чл.248, ал.1 от ГПК.

Обжалвания съдебен акт е валиден и допустим.

По правилността му.

Разпоредбата на чл.248, ал.1 от ГПК предвижда процесуална възможност всяка страна да поиска допълване или изменение на постановеното решение в частта на разноските. При първата хипотеза не е необходимо тя да е представила списък на разноските по чл.80 от ГПК, докато при втората условие за допустимост на молбата за изменение е представянето на такъв. В случая жалбоподателят е поискал изменение на решението по отношение на разноските, присъди на ответника и не е необходимо да е представил списък по чл.80 от ГПК.

Разпоредбата на чл.78, ал.3 от ГПК предвижда, че ответникът има право на разноски съразмерно с отхвърлената част от иска. На възмездяване от другата страна подлежат само действително направените разноски.

Присъдените разноски с първоинстанционното решение представляват адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие и разноски, сторени в хода на процеса.

Първоинстанционният съд правилно е присъдил разноски на ответника

за разглеждане на делото за първото първоинстанционно производство, за това пред въззивния съд по гр.д. № 3935/20г., за касационното производство и за това по гр.д. № 5049/22г. Когато едно решение се обезсилва от въззивния съд разноси за производството пред него не се присъждат на страните, доколкото той не решава спора по същество. Затова и ответникът В. С. не е имал основание да поиска произнасяне по разноските по реда на чл.248, ал.1 от ГПК. Неговото право да получи такива за това производството не е преклудирана. Същото се отнася и за прекратяването на производството по отношение на евентуалния иск. Това прекратително определение не е сложило край на целия граждански процес, а само на част от него, поради което разноските и във връзка с тази претенция ще се присъдят с постановяване на решението по останалата искова претенция. Това, че не е поискал разноси при прекратяването на производството по отношение на евентуалния иск, не погасява правото му да му се присъдят.

СГС не е допуснал нарушение на чл.81 от ГПК като е присъдил разноси на ответника за други производства. Това, което се е развило пред САС по гр.д. № 3935/20г., не е довело до приключване на делото, а то е върнато на СГС за ново разглеждане и продължаване на процесуалните действия. По аргумент на чл.294, ал.2 от ГПК, когато производството по конкретно дело не е приключило, разноските за касационното обжалване се присъждат на страните при разглеждане на спора по същество. Въпросът за разноските е поставен в зависимост от отхвърлянето или уважаването на иска от последващия съд, който ще се произнесе със съдебно решение.

Изложеното налага извод за потвърждаване на атакуваното определение на СГС.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 3605/ 21.03.2023г. на СГС, ГО, 14 състав, постановено по гр.д. № 5049/22г.

Определението подлежи на обжалване пред ВКС в едноседмичен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____